

La clau

Tenint en compte que els nostres representants institucionals no es dignen a fer-ho, haurem d'agafar el poder els ciutadans i demanar perdó a la senyora **Ester Quintana** per l'actuació de la policia que paguem entre tots. Seran els jutges els que dictaminaran els culpables de provocar-li una lesió tan greu i irreparable com destrossar-li un ull. Però sí que sabem qui són els responsables d'aquell operatiu i, sobretot, de l'ocultació d'informació sobre aquell assumpte als comandaments, a la direcció política i al Parlament. Han de dimidir i els seus superiors han de demanar disculpes. La qualitat democràtica de la policia no es mesura per l'absència d'abusos puntuals de determinats

Senyora Quintana, perdó

ALBERT Sáez
DIRECTOR ADJUNT

agents sinó per la capacitat de detectar-los i sancionar-los. Sense esperar les sentències judicials. Els Mossos saben què va passar amb **Quintana**, com saben el que va pas-

sar amb **Benítez**. Encobrir-ho fins que ho constatin els jutges no fa més que envilir la imatge de la policia catalana i minar la confiança de la ciutadania en els polítics. Mal assumpte. Millor, començar de cap i de nou.

Policia madura

Aquest episodi hauria de ser un punt d'inflexió en la dinàmica política i social respecte als Mossos d'Esquadra. Una part de la societat catalana confiava que un cos de nova creació no tindria els problemes habituals derivats dels excessos puntuals d'alguns dels seus membres. Però el seu desplegament com a força integral de seguretat ha significat un bany de realitat al qual

alguns dels seus membres han reaccionat amb un excés de corporativisme. Aquesta dinàmica es va accentuar en la segona legislatura dels governs tripartits, quan CiU va decidir fer oposició amb el malestar del cos policial. De tornada al poder, aquest compromís ha resultat ser un llast polític que ha impedit actuar amb la suficient contundència en el cas **Quintana** i, possiblement, en el cas **Benítez**. Els Mossos haurien de ser els primers interessats a aclarir els excessos que es poden produir en casos puntuals. Forçar els polítics a la defensa corporativa comporta a mitjà termini la pèrdua del sentit de servei públic.

@albertsaez

La roda

FRANCESC
Escribano

Un entusiasme poc contagiós

Es més als representants de l'Estat i del Govern Espanyol, per prudència i per decència, farien bé de moderar el seu entusiasme. Ho dic, d'una banda, per aquesta impúdica i apassionada apologia de la recuperació econòmica que s'han entestat a fer-nos empassar el president **Rajoy** i alguns dels seus ministres i, ara, també, per l'eufòria que ens vol contagiar la Casa Reial perquè diuen que la bona imatge del Monarca es recupera. L'optimisme oficial, que no és fruit dels consells d'un *coach* motivacional ni de cap substància que transformi l'ànim, diuen que es fonamenta en dades concretes. A la Moncloa salten d'alegria perquè les xifres macroeconòmiques confirmen que la crisi recula, mentre que a la Zarzuela ho fan perquè una enquesta els diu que el Rei, després

El desafiament sobiranista

Dret a decidir quin país volem

Si Catalunya no actua ara amb els instruments que ja té, no ofereix garanties sobre el futur

ANGELS
Guiteras

El dret a decidir, tal com es planteja ara, és sens dubte necessari, però insuficient per a les aspiracions socials i de qualitat de vida de les catalanes i els catalans, que de manera aclaparadora en volem fer ús. Per ser necessari i suficient, al dret a decidir hi hem d'unir un projecte social i plural de país avançat i sostenible que s'ha de construir des d'ara i no deixar-ho per demà. Com a mínim, per les següents raons.

En primer lloc, perquè no solament estem en una època de canvis, sinó en un canvi d'època per a tot el món desenvolupat, com ens recorden **Beck**, **Bauman** i **Subirats**, entre molts altres. I en canvi, nosaltres estem centrats en l'exercici del dret a decidir i gairebé no parlem del país que volem construir. La gran majoria de les entrevistes i les tertúlies de les televisions i ràdios catalanes són monotèmiques i giren al voltant de les possibilitats i els obstacles del dret a decidir, i tot indica que això anirà a més. Dins de l'àmplia i complexa problemàtica a afrontar, només ens fixem en un únic aspecte, l'eix sobiranista, i oblidem la majoria de temes que ens condicionen la vida i el futur. Mentrestant, la gent s'està empobrint.

En segon lloc, i ara és demà per als drets socials! Avui no poques forces polítiques i culturals catalanes accepten fàcilment les retalla-

des en drets socials argumentant que ara no s'hi pot fer res, que ja ho resoldrem quan tinguem més estructures d'Estat. Això no és acceptable. Hem de portar una mateixa lluita pel dret a decidir i els drets socials. Si no actuem ara amb els instruments que tenim a l'abast i no diem com actuariem amb els futurs instruments que volem, no tenim cap garantia del país que serem capaços de construir. Sobretot, si tenim en compte que amb més capacitats de decisió també es poden reduir els impostos de manera més favorable a les elits econòmiques i financeres i es pot aprofundir en el deteriorament actual de l'Estat de benestar, sense crear noves alternatives favorables a la igualtat d'oportunitats. No enfrontar-nos amb decisió a les retallades en drets socials, vinguin d'on vinguin, no és construir socialment el nostre país, sinó crear les bases perquè cada vegada estigui menys cohesionat.

PER MI, la constatació més important del canvi d'època és que hi ha una feble recuperació econòmica que no va acompanyada d'una millora de la situació social, sinó d'un agreujament de la desigualtat social i de les situacions de pobresa severa. La raó és que la crisi social és molt més profunda que l'econòmica i financera, i la deno-

LEONARD BEARD

Un gran pacte social contra la pobresa seria una bona manera de començar a construir el demà

minada recuperació coincideix amb el creixement de la pobresa, no solament entre les persones aturades, sinó també entre les que tenen feina. Es torna a fer realitat la pauperització de les classes treballadores, una realitat del segle XIX que semblava que havíem superat. ¿Com hi podem plantar cara?

En tercer lloc, estic segura que aconseguirem decidir, i ho farem de manera legal, però a ningú se li escapa que el camí pot ser llarg donada la majoria absoluta, a les Corts, d'un partit que no ho vol. El perill de frustració i desgast existeix, i si ara solament estem centrats en el dret a decidir segur que

el desgast serà una realitat. La manera de mantenir-nos amb fermesa és exercir, amb les competències que tenim, el dret a anar construint pas a pas el país que volem per demà, per a la qual cosa exigim més estructures d'Estat i més fortes.

DAVANT LES eleccions europees, és important que es pugui influir favorablement en el Parlament Europeu cap al dret a decidir de Catalunya, però no podem oblidar que aquesta no és una competència de la Unió Europea i que en canvi sí que ho és la política macroeconòmica. I hem constatat, en aquesta crisi, que una política europea equivocada i favorable als interessos de les elits financeres ha estat la principal causant de la retallada dels drets socials.

A Catalunya necessitem aconseguir victòries ràpides que millorin les condicions de vida de la ciutadania i ens donin confiança per a un probable llarg camí i la seguretat que val la pena mantenir-nos fermes perquè el futur serà millor. Hem d'impulsar un gran acord social de lluita contra la pobresa i l'exclusió social amb mesures concretes d'acció i amb voluntat d'influir en les polítiques dels governs de la Unió Europea i d'Espanya, un acord que inclogui les forces polítiques i el conjunt de la societat civil catalana. Aquest pacte seria una bona manera d'iniciar la construcció del país en el qual decidim viure. Si no comencem ara, no tenim cap garantia del demà. ≡

Presidenta de la Taula del Tercer Sector Social de Catalunya.

El Govern s'hauria de fixar més en la cara de la gent que ho passa malament i no treure pit

d'assistir al funeral per les víctimes de l'11 M, d'enviar una carta de condol a la família **Suárez** i d'uns viatges al golf Pèrsic, està aconseguint fer que ens oblidem d'**Urdangarin** i dels elefants de Botswana.

Els eufòrics representants del Govern haurien de deixar d'emmirallar-se tant en uns números aparentment positius i fixar-se més en la cara de la gent que ho està passant malament, començant per tots aquells que estan a l'atur. I els entusiastes de la Casa Reial millor que frenin. Després que, fa ben poc, la Monarquia hagi suspès amb la pitjor nota de la història a l'última enquesta que ha fet el CIS, és ben curiós que la Zarzuela n'hagi carregat una altra que els diu exactament allò que volien sentir. Potser és cert, no dic que no, que l'economia remunta i que la imatge del Rei es recupera, però és tan inapropiat com ridícul treure pit abans d'hora. Tots aquells que pateixen la crisi i les seves conseqüències l'última cosa que esperen dels seus representants és que, en lloc de mostrar sensibilitat i solidaritat, es dediquin a autohomenatjar-se i a felicitar-se per una millora i una recuperació que potser es veu als papers però no al carrer. ≡